

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XIII. De Paulino & Meletio, Episcopis Antiochiae: & quomodo inter Eusebium ac Luciferum orta est dissensio: & quòd Eusebius atque Hilarius Nicaenam fidem asseruerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Φυγής, διεξήλθε τὸν λόγον, ὃν ᾤει τέτε
ἔγραψε.

A rationem redderet, orationem recitavit
quam de argumento illo conscripserat.

Κεφ. ιγ'.

CAPUT XIII.

Περὶ τοῦ ἐν ἀντιοχείᾳ ἀρχιερέως, παυλίῳ καὶ μελετίῳ καὶ ὡς ἐ-
πίει καὶ λυκίφῳ πρὸς ἀλλήλους διπλοχθῆσαν καὶ ὡς ἐκεί-
νοι καὶ ἄλλοι τὸν ἐν νίκαιᾳ πῖσιν ἐκρότην.

De Paulino & Meletio, Episcopus Antiochia:
& quomodo inter Eusebium ac Luciferum
orta est dissensio: & quod Eusebius atque
Hilarus Nicenam fidem asseruerunt.

Καὶ διαλυθείσης τῆς συνόδου, ᾤδαγε-
νόμην εὐσεβίου εἰς ἀντιόχεια, ὡς ἐν
ἐκδοχολογίᾳ τὸν λαόν· οἱ γὰρ μελετίῳ χαίρου-
τες, εἰς ταυτὸν συνίεναι Παυλίῳ ὅσα ἠεί-
χοντο, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐκκλησίᾳ ζῶν χαλεπῶς ἢ
ἐπεικῶν, ὅτι μὴ δέον ᾤοντο τὴν πάντων συνα-
κτικὴν ἢ χειροτονίαν ἐγγεῖναι, εἰδὲν ἐς τὸ φανε-
ρῶν ἐμμενῶν, λυκίφῳ πρῶτον εἰδὲν ἐρω-
τῆσαι κοινωθήσας, ἵνα ἐρχομαι τὰ λυκίφῳ
ἐκείνῳ ἐν συνόδῳ διορθώσῃ ἐν ᾧ τὸ
πᾶσι πρὸς ὁμόνοιαν συνάπτεται ἐπα-
δαζον, ἐπανελθὼν μελετίῳ ἐκ τῆς ἰατρο-
νομίας, κεχωρισμῶν ἐν ᾧ τὰ αὐτῶν
φρονησάντες, ἰδίᾳ συνῆλθον, ἐξω τῆς πό-
λεως ἐκκλησίαν ὡς τὸ παυλίῳ, ἐν δὲ
καὶ τῶν οἰκείων πρῶτον γὰρ, ἵνα τε βίου
καὶ γήραος αἰδοῖον ὄντα, πρῶτον ἐκείνῳ ὡς τῆς
ἀρετῆς αἰρέσεως ἁρεσέως, ἕτερον εἰς ἕτερον,
καὶ μίαν αὐτῶν ἐκκλησίαν ἀπένειμν' εὐ-
σεβίου ἢ λυκίφῳ τῆς ἀρετῆς, εἰς ἐδή-
κασεν ἀντιόχεια· ἵνα ἁπλοῦς δὲ παρ'
αὐτῶν λυκίφῳ, ὅτι μὴ τὴν παυλίῳ χειροτο-
νῆσαι εἰδὲν ἔατο, ἐχάλεπανέ τε καὶ κοινω-
θῆσαι αὐτῶν διεφέρετο καὶ ὡς εἰς ἐμμενῶν, τὰ
ὄντα τῆς συνόδου ἐν ἀλεξανδρείᾳ δια-
τάξαι ἐπεχειρεῖ ὃ δὲ ἀπόφασις ἐχέου-
σα τῆς ἀρετῆς τῶν αὐτῶν καλεσμένων
λυκίφῳ· οἱ γὰρ ἐπὶ τῶν αὐτῶν
συναχθέντες, σφᾶς τῆς ἐκκλησίας ἀπέ-
χεσαν ὡς τῆς καίης ὑπὸ τῆς λύπης κρα-
τέμην, ἐπειδὴ διὰ τῆς διακόνου ὃν εὐσε-
βίου συναπέσειλεν, ὡμολόγησεν ἐμμενῶν
ταῖς ἐν ἀλεξανδρείᾳ ᾤοντο τῆς συνόδου ἁρε-
χθεῖν, ὁμοφρονῶν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ,
εἰς ἑσθονίαν ἀφικέσθαι εὐσεβίου ἢ κατὰ
τὴν ἐν ᾧ αὐτῶν, τῆς ἡμεληκότας τῆς πίστεως
ἐπιμαρτύρητο, καὶ ἢ καὶ φρονεῖν εἰδίδασκον

Finio autem Concilio, Eusebius An-
tiochiam profectus, populum illic
dissidentem reperit. Fautores enim Me-
letii cum Paulino convenire renuentes,
separatim collectas celebrabant. Cum-
que moleste ferret, quod Paulinus con-
tra quam oportebat, absque totius po-
puli consensu ordinatus fuisset, nihil ta-
men palam conquestus est ob reverenti-
am Luciferi. Sed cum ab utriusque partis
communione se abstinuisset, pollicitus
est emendaturum se in Synodo, ea de
quibus utrique querebantur. Dum po-
pulum ad pristinam concordiam revo-
care conaretur Eusebius, ab exilio re-
versus Meletius, cum sectatores suarum
partium se junctos ab aliis deprehendisset,
una cum illis seorsum extra urbem
convectus Ecclesiast habuit. Paulinus ve-
ro intra urbem cum suis collectas celebra-
vit. Nam cum mitis esset, & tum ob san-
ctitatem vitæ, tum ob senectutem vene-
rabilis, reveritus eum Euzoios Ariano-
rum Episcopus, non modo non ejecit ex
civitate, sed unam ei Ecclesiam attri-
buit. Eusebius vero cum conatus ipsi non
succederet, Antiochiā excessit. At Lu-
cifer, contumeliæ loco ducens quod Eu-
sebius ordinationem Paulini non probasset,
& altercandi studio, ea quæ Alexandria
in Synodo decreta fuerant reprehende-
re conatus est. Atque ea res occasionem
præbuit sectæ illorum, qui ex ejus nomi-
ne Luciferiani sunt appellati. Etenim ij
qui una cum illo ob eas res indignati
sunt, se ipsos ab Ecclesia præciderunt.
Ipse vero quamvis exulcerato
profus animo esset, tamen quoniam
per diaconum quem una cum Eusebio
miserat, se Alexandrinæ Synodi actis
consenturum promiserat, cum Eccle-
sia Catholica consentiens in Sar-
diniam rediit. Porro Eusebius Ori-
entis Provincias circumiens, eos qui
in fide negligentiores fuerant corrigere,
& quæ credenda essent docere cœpit.

Hhhh iij

Per Illyricum deinde transit, eidem A operi intentus, & ad Italiam pervenit. Illic Hilarium Pictavorum, quæ urbs est Aquitaniæ, Episcopum reperit, qui idem munus sedulo ante ipsum expleverat. Prior enim ab exilio redierat, Italosq; & Gallos, quæ admittenda, quæ fugienda essent dogmata docuerat. Nam & Latino sermone disertissimus fuit, & libros lectu dignissimos aduersus opinionem Arii composuit. Et Hilarius quidem iste ac Eutebius, Nicænz Synodi doctrinam hoc modo in Occidentis partibus asseruerunt.

Ἐπειτα περὶ Ἰλλυρίας, καὶ εἰς ἰταλίαν ἦκεν· ἐνθα δὴ ταῦτα περὶ ἀποστολῆς κατέλαβεν ἰλαρίον, ὃς πυκνῶς ἐπιπέσει δὲ ἠδὲ ἀκοιανίας, Ἰπποκρίτου ἦν ἔτυχε πρῶτον· ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἐπιπέσει, ἰταλὸς τε καὶ γάλλος διδάσκει, ποῖα μὴ καὶ τῶν δόγματων ἀποστολῆς, ποῖα δὲ φέρειν καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐλλόγιμα τῆς ῥωμαίων γλώσσης γινέσθαι, καὶ λόγους ἀξιοσημένους, ὡς εἶρη, σωτηρίας, ἀπομαχομένους τοῖς ἁγίοις δόγματι ὡς μὴ ἰλαρίου· ὅσα καὶ εὐσεβίου, ἐν τῆς Βύσσου δεχομένη τὸ δόγμα τὸ ἐν ἡμεῖς σωτηρίας.

CAPUT XIV.

Quomodo Macedoniani ab Acacianis dissenserint, & quam pro se excusationem attulerint.

PER idem tempus ij qui à Macedonii partibus stabant, inter quos Eleusius erat & Eustathius ac Sophronius, qui jam Macedoniani palam vocitari cœperant, utpote qui peculiarem sectam constituerunt; Constantii obitu licentiam nacti; convocatis iis qui Seleuciæ cum ipsis consenserant, Synodos quasdam congregaverunt: & Acacianos ac fidem Ariminensi Concilio firmatam condemnarunt. Eam vero quæ Antiochiæ promulgata, & ab ipsis postea Seleuciæ confirmata fuerat, decretis suis comprobant. Cumque his objiceretur, cur ab Acacianis dissiderent, quibus cum antea utpote sibi consentientibus communicabatur, per Sophronium Paphlagonem hæc responderunt; Occidentales quidem Consubstantialem probavisse: Aetium vero in Orientis partibus dissimilem quoad substantiam asseruisse. Et illos quidem distinctas Patris ac Filii personas Consubstantialis vocabulo temere in unum confudisse: hunc vero naturæ Filii cum Patris natura cognationem nimum quantum divisisse. Se vero pie facere, qui Filium Patri similem secundum hypostasin dicant, & hanc mediam inter utrosque viam elegerint, cum utriusque illorum ad extremum contrariorum deflexissent. Et isti quidem apud eos à quibus reprehendebantur, hac ratione se purgare conati sunt.

Κεφ. ιδ.

Ὅποιαι ἀμφὶ μακεδόνι τοῖς ἀκακίαι ἀρρωστίαι φέροιτο, καὶ τί ἦεν ἄπολογισμὸς.

Ἐν τῷ τῷ ἡμεῖς ἀμφὶ μακεδόνι, ἐν τῷ ἐλδύσι, καὶ εὐσταθί, καὶ σωφρονί, ἠδὲ εἰς τὸ ἀποφανῆς μακεδόνιοι καὶ ἄλλοι δόξασαντες, ὡς εἰς ἰδίον διακεκλιμένους συνέταξεν, ἀδελφίαις τελευχηκότες τῆς κωνσταντίνου, συγκαλέσαντες ἐδὺ ἐν σελευκίᾳ ὁμοφρονῶντες αὐτοῖς ἡγομένους, συνόδους πᾶσι ἐπιστάσαντες καὶ ἐδὺ ἀμφὶ ἀκακίαν, τῆς τε βεβαιωθεῖσαν ἐν δευτέρῳ πᾶσι ἀπεκρίθησαν τῆς ἀντιοχείας ἐκλήσεως, ὡς ἐργὸν ἐν σελευκίᾳ πρὸς ἀπάν κωνσταντίνου, ἐπεὶ ἠφιστάσαντες ἐγκαλέσαντες τῆς δὴ ποιεῖ πρὸς ἐδὺ ἀμφὶ ἀκακίαν διαφέρειν, πρῶτον ἀντοῖς ὡς ὁμοδόξους κοινωνήσαντες, τὰ δὲ διὰ σωφρονίαν παλαιολόγου ἀπεκρίναντες ὡς οἱ καὶ τῶν δύο, τὸ ὁμοῦσιον ἐδόξαζον ἀετιῶν ἐν τῇ ἐπιπέσει καὶ ἐστὶν ἀνόμοιον καὶ οἱ μὴ, ἀτάκτως τὰς ἰδίας ἡσυχίας ἡσυχίας πατρὸς καὶ υἱῶν, σωτηρίας κόν εἰς ἐνότητά τῶν ὁμοδοξῶν ὁμοῦσιον ὁμοῦσιον σφόδρα τῆς ὑπερβολῆς τὸν πατέρα φύσει διὰ τὴν οἰκειότητά τῶν εὐσεβῶν, ὁμοῦσιον εἶναι τῶν πατρὸς τὸν υἱὸν καὶ ἡσυχίας ἀσυνεργίας, καὶ μέσον ἀμφοῖν ταύτων τὴν ὁδὸν ὁμοῦσιον ἔλαττον πρὸς ἀλλήλους ἐναντίας ἡσυχίας ἀλλήλων καὶ οἱ μὴ ὡς ἀπολογιστῶν τοῖς ἡμεῖς φοιμήσαντες ἐπεριμένοντες.